

ΜΗ ΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΛΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπὸς ἡ δία, λ. 40, τρίς ἕως ἑκάς λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 18, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλιψημοῦ παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΒΟΥΛΗ

Σάββατον.—12 Φεβρουαρίου.

Τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ πρώτῃ συζητήσῃ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἐξήντησε πᾶσαν τὴν ὑπομονὴν τῆς Βουλῆς ἐν τῇ ἀκροάσει τοῦ κ. Ταρπάζη, ἐπαναλαμβάνεται σήμερον, ἀλλ' ἀνευ ἐλπίδων περατώσεως, ἀφοῦ ἐκ τῶν προτέρων ἦτο γνωστὸν, ὅτι πολλὴ ποσότης βητορικῆς δεινότητος δαπανηθήσεται.

Χρειαστοῦμεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ὅτι ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ βήματος συντομοσάτη μὲν καὶ ἀπέριτος, ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα τόσῳ διάφορος ἢ τραχεῖα φωνὴ τοῦ μόνου ἴσως ἐνδόξου στρατιώτου τῆς γενεᾶς μας, διότι ἄλλως οὐδέποτε θὰ μᾶς ἐδίδετο ἀφορμὴ νὰ ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων μας παρεκλήθητο καὶ ὁ **Τερτίπης**, τὸν ὁποῖον μόνον εἰς ἄλλας μᾶλλον ἀρμαζούσας τάξεις ἠδυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν.

*

Τὸν ὄρθρον τῆς συζητήσεως ἐξαγγέλλει ὁ βουλευτὴς Τρικάλων **Ραδινός**, γερόντιον πᾶν ἄλλο ἢ ραδινόν, ἀναγινώσκον ἐν ἐκκλησιαστικῇ ἀπαγγελίᾳ ἀναγνώστου μακράν τινα ἀναφορὰν περὶ ἀγροτικῶν ζητημάτων.

Ἐν ζεύγος ἐκ τῶν νέων ἐπαρχίων, οἱ Κύριοι Τερτίπης καὶ Φιλάρετος, ὁμιλοῦσιν ὑπὸ τὰς αὐτὰς διαθέσεις εἰς τὸ αὐτὸ συμμίσρασμα καταλήγοντες· ὁ δεῦτερος μακρότερον καὶ μελετητικώτερον. Τὸ ἕτερον ἀντιστοιχοῦν ζεύγος εἶνε οἱ Κύριοι Ζυγομαλάς καὶ Κωνσταντόπουλος, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος ἐμπνεόμενοι τῆς συναγορίας ὑπὲρ τῶν ἀγροτῶν, καὶ τῆς διαταρᾶσεως τῶν κύκλων τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης. Ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης, μόνος ἀντιτάσσεται κατὰ τῶν κτυπημάτων· ἐγκαταλείπει τὸ νοσηλὸς τοῦ ἀνατολικῶν ἐξάπλωμα· πολλάκις ἀνυπόμονος σείει τὴν ξανθὴν κεφαλὴν του, καὶ ὑπὸ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ πρώτου εἰσαγγελέως τῶν Ἐρετῶν μεταβάλλεται ὁ σαρκαστικὸς γέλωσ του εἰς ἀποτόμους ἐκρήξεις ὀργῆς.

Ὁ Καραπάς ὅς ὁμοιάζει ἐνταῦθα τοὺς ἥρωας μυθιστοριῶν τινῶν, οἵτινες, ἐνῶ τὸ μυθιστόρημα φέρει ὡς τίτλον τὸ ὄνομα τῶν, δὲν φέρονται διαρκῶς ἐπὶ τῆς κινήσεως οὐδ' ἀφθο-

νοῦσι λόγων καὶ φανερᾶς δράσεως. Ὁμοίως σήμερον ὁ κ. Καραπάνος, δίχως ἀκόμη νὰ φανῇ ἐπὶ τοῦ βήματος, περιορίζεται διακόπτων μόνον ἀπὸ τῆς θέσεώς του τοὺς ὁμιλοῦντας διὰ συντόμων φρασιδίων, δι' ἐπιφωνημάτων δογματικῶν : « ψεῦδη! ψεῦδη! » καὶ ἡ ἀκίνητων, ἡ σείων ἐν ἀδημονίᾳ τὴν κεφαλὴν του, κάθηται, τηρεῖ συνεσπειρωμένον τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἀνάστηκα ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του, ὥστε νὰ φαίνεται χαμηλότερος τῶν ἄλλων συγκαθημένων, καὶ ἡμικεχωσμένον τὸ πρόσωπόν του ἐντὸς τοῦ σουρτουίκου του· πελιδνός, καὶ ζόρον τινὰ συγκαλείων ἐν τῷ γέλωτι αὐτοῦ· αἰλουρος ἀποσυρόμενος ἢ ἐνεδρεύων.

Ὁ κ. Παχὺς δρέπει θριάμβους—ἀναγνώσεως ἐνὸς ἄρθρου τοῦ περὶ δατῶν νόμου.

*

Ὁμολογουμένως ὁ κ. Ζυγομαλάς καλῶς διεξήγαγε τὸ μέρος αὐτοῦ, ὁμιλήσας ὑπὲρ τὴν ὥραν· εἶχε χωνεύσει, φαίνεται, τὸ ζήτημα, καὶ τὸ διεξήγαγεν ἐπιδεξίως, κατὰ τὰς διαθέσεις του. Ἡ γλώσσά του τρέχει, καὶ πολλάκις προτρέχει, εἰς ἀποπειράς· μάλιστα πνευματώδους ἐτοιμότητος. Ἀφοῦ ἐν προοίμιῳ διακηρύττει τοὺς ὑπὲρ τῶν ἀγροτῶν ἀγωνίας του, ὡς ἀποβλέποντας μόνον τὴν υποστήριξιν τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰδιοκτησίας, καὶ ὅχι κοινωσιακῶς καὶ ἀναρχικῶς, ὡς τὸν ἐσυκαφάντησαν· ἀφοῦ τὸ δικαίωμα τῶν ἰδιοκτητῶν ἀποδεικνύει δικαίωμα κατακτήσεως, κτηνώδες δικαίωμα, τὸ ὁποῖον πρέπει ν' ἀποκρούσῃ ἡ Βουλὴ· ἀφοῦ ἐπιτίπτει κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, ὡς διαψευδούσης τὰ ἐν Ἠπειρῷ καὶ Θεσσαλίᾳ μαρτυρολόγια καὶ παρανόμους ἐπεμβάσεις, τῇ παρακλήσει μάλιστα ξένων ἀνθρώπων, παρακληθέντων μάλιστα καὶ ἐκείνων ὑπὸ τῶν εἰδικῶν ἐχόντων συμφέρον· ἀφοῦ ἐξετάζει τὴν ἐγκύκλιον τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, πολλὰ καὶ δεινὰ φθεγγόμενος κατ' ἐκείνης· ἀφοῦ κηρύσσει κατάπτυστον καὶ ἀξίαν δημοσίας πυρπολήσεως τὴν ἐγκύκλιον τοῦ εἰσαγγελέως Γουατᾶ· ἀφοῦ διεξέρχεται τὰ τῆς φυλακίσεως τοῦ κ. Παχὺ καὶ τὰ τῆς ἐκδόσεως ἐντάλματος συλλήψεως καὶ καθ' ἑκαστοῦ, συμπεραίνει ὅτι ὁ μόνος του πόθος εἶνε ἡ λύσις τοῦ ἀγροτικῶν ζητημάτων, καὶ ἐκφράζει τὴν βαθυτάτην λύπην του, διότι εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ στιγματίσῃ τὴν Κυβέρνησιν. Ἄν ἡ Βουλὴ, λέγει, ἐξεύρισκε μίαν λύσιν, θὰ ἐλησμονεῖ τὰ πάντα.

Μεγαλόψυχος ὁμολογία, ἀλλὰ νομίζομεν λοιπὸν ὅτι ἐσπενσεν ὁ κ. Ζυγομαλάς, ἀφοῦ ἴσα ἴσα ἡ συζήτησις εἰς τὴν λύσιν αὐτὴν ἀφορᾷ· ἠδύνατο νὰ ἀναμείνῃ τὴν λύσιν καὶ νὰ

λογαριασμοῦ τοῦ ξενοδόχου, ὅστις καλεῖται κύριος Μηδενισμ.κ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ἡ ἀσθένεια τοῦ Κουμουνδούρου πέρασε εἰς τὰς στήλας τοῦ *Σαριβαρῆ*, κατόπιν τῆς τηλεγραφικῆς θεραπείας αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Μπιλότ. Τὸ παρισινὸν φύλλον εὐχεταί πλήρη ἐπιτυχίαν εἰς τὴν θεραπευτικὴν τοῦ βιενναίου καθηγητοῦ, οὗχ ἥττον φαντάζεται τὴν ἐξῆς τηλεγραφικὴν συνεννόησιν μεταξὺ πελάτου καὶ ἰατροῦ :

Ψ. πρὸς Χ.—'Ασθενώ' ἄλγος εἰς τὴν κεφαλὴν, 90 σφυγμοῦς· ἔφαγα μανιτάρια χθές· ὑποπτεύομαι δηλητηρίασιν. Τί νὰ κάμω ; 2 ὥρ. 20. Ἀπάντησις πληρωμένη.

Χ. πρὸς Ψ.—Ποδόλουτρον μὲ σιναπισμούς· χάπια 5 ἑκατοντόγραμμα hydrocarbure 25 γραμμάρια ἀρσενικοῦ κάθε 5 λεπτά. Ἀταραξία καὶ ἀνάπαυσις. 2 ὥρ. 50.

Ψ. πρὸς Χ.—Φάρμακον ἐλήφθη. Κατάστασίς μου χειροτερεύει. Ἀρσενικὸν μὲ φλογίζει· δόσις 25 γραμμαρίων πολὺ δυνατή· 3 ὥρ. 40.

Χ. πρὸς Ψ.—Λάθος· τηλεγραφικοῦ ὑπαλλήλου. Ὅχι 25 γραμμάρια, ἀλλὰ 25 ἑκατοστά γραμμαρίου. Αὐθιρεὶ ἀντίδοτον. Συμβουλευθετε ἰατροὺς ἐγγχωρίους. Ἄν λήψιν τηλεγραφήματος· ἔχετε ἀποθάνει, μὴ συμβουλευθῆτε κανένα· 4 ὥρ. 25.

Ὁ καθηγητὴς τῆς θεολογίας κ. Μεσολωρᾶς (λαϊκὸς καὶ ἐγγαμος) ἀναγγέλλει ὅτι θὰ διδάξῃ λειτουργικὴν εἰς τὸν σύλλογον Βύρωνα.

Ἄν ἡ λειτουργικὴ διδάσκηται ὅπως καὶ ἡ μαγειρικὴ, τότε ἀνάγκη ὁ ρήτωρ τῆς ἡμέρας νὰ ἦνε ντυμένος μὲ τὰ ἱερὰ ἄμφια, νὰ κρατῆ ἔς τὸ χεῖρ πατερίσσα, θυμιατό, κορῶνα δεσποτικῆ, καὶ νὰ με ἀβάλλῃ καὶ τὸ βῆμα τοῦ συλλόγου εἰς Ἄγιον Βῆμα.

Φαντασθῆτε τὸν Μεσολωρᾶν μὲ μίτρα ἔς τὸ κεφάλι.
Τί ἀποκρηαῖς !!

Μετὰ τὸ τραγικοηρωϊκὸν γεγονός τοῦ Ζεναμβίσση, ἀποκόψαντος τὸν πάσχοντα βραχίονά του καὶ ρίψαντος αὐτὸν μόνου του ἀπὸ τοῦ ἐξώστου, πρέπει νὰ περιμένωμεν νὰ ἀκούσωμεν ὅτι κινένας ἄλλος Ζεναμβίσσης, ἀποκόψας τὴν κεφαλὴν του, ἔλαβεν αὐτὴν διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἀνάβας εἰς τὴν στέγην τῆς οἰκίας του, τὴν ἐπέταξεν εἰς τὸν δρόμον.

Αὐτὸ εἶνε ἄκρον ἄωτον ζεναμβισμοῦ!

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

Ὁ διάσημος **Καραγεωργίου** τῶν Πατρῶν ἔγραψε πάλιν στίχους εἰς τὴν ἐξ Ἀθηνῶν ἐπάνοδον τῆς σταλείσης ἐνταῦθα ἐπιτροπῆς.

Ἴδου τί τοὺς εἶπεν ὁ κ. Τρικούπης :
... »—Ἡ πατρίς μας θὲ νὰ χρεωκοπήσῃ,
ἐὰν τῆς χρεϊσθῶν στρατεύματα καὶ στολοὶ!

ἂν τὸ λαβεῖν καὶ δοῦναι δὲν τὸ ἰσοζυγήσῃ,
ἀφεύκτως ἴσθην Ἀγγλία θὰ πουληθῶμε ὅλοι...
Δὲν εἰμπαρῶ νὰ εὕρω κατόπιν τὸν μπελιά μου,
θὰ τὰ περάσω ὅλα τὰ νομοσχεδιά μου ! »

«Νὰ τὰ τροποποιήσω μὴν ἔχετε ἐλπίδας,
ἐγὼ ἴστα σχέδιά μου, ὡς Ἀγγλος, ἐπιμένω !
ὑπὲρ τοῦ οἴνου μόνον λαλοῦσιν οἱ μπεκρίδες !...
Τὰς συμβουλὰς τῶν ἄλλων ἐγὼ δὲν περιμένω !...
Ἐρώτησε κατόπιν ἐμᾶς ! γιὰ τὸν λιμένα,
κι' ἂν ὁ Μανιάκ θὰ εὕρῃ ἴσθην θάλασσα πυθμένα !... »

Ἴδου τί κουβέντα τοὺς ἔκαμε καὶ ὁ κ. Καλλιγᾶς :

«Κατόπιν μᾶς ῥωτάει ποιὸν ἔχομαι δεσπότη,
κι' ἂν εἰς τὰς Πάτρας κἀνὴ πολὺ βαρὺ χεῖμῶνα !
Γιὰ τα θεατρικά μας ῥωτᾷ τὸν Κραθαριώτη,
ἂν τραγουδῇ στὸ Φάουστ καλὰ ἢ πριμανδόνα !
ἂν ἦν' καλὸ κομμάτι, ἐὰν τοῦ νοστιμίτζη,
καὶ ἂν συχνὰ νὰ τρώγῃ μαζὴ τῆς συνειθίτζη !!! .. »

«Μᾶς εἶπε πῶς δὲν πρέπει νὰ μᾶς πτοῇ ἡ πείνα,
ἀφοῦ διὰ τῶν φόρων τὸ ἔθνος θὰ γλυτώσῃ
ὅτι τὰ ἔχει μπλέξει μὲ μίαν θεατοῖνα,
κι' ὅτι αὐτὴν τὴν ὥραν θὲ νὰ τὴν ἀνταμώσῃ !...
Ὅτι καιρὸν δὲν ἔχει, καὶ νὰ τὸν συμπαθᾶμε,
μᾶς εἶπεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ καλὸ νὰ πᾶμε ! »

«Ὀλίγα μᾶς προσθέτει περὶ τῆς *Εὐλογίας*.
ὅτι προσβάλλει αὐτὴν νεοφερμένους ξένους,
καὶ ὅτι, καθ' ὅς ἔχει αὐτὸς πληροφορίας,
καὶ ἀνεμβολιάστους καὶ ἐμβολιασμένους !
ὅτι κι' αὐτὸς νὰ φύγῃ ἐξ Ἀθηνῶν σκοπεύει,
ἀφοῦ αὐτὴ ἡ νόσος ποσῶς δὲν χωρατεύει !! »

«Μ' αὐτὴν τοῦ τὴν κουβέντα μᾶς ἐπίασε τριμᾶρα :
«φαντάσου εἰς τὴν Πάτρα νὰ πᾶμε βλογιασμένοι !! »
Ἄμέσως δ' ἕνας δούλος τοῦ μπήχνει μιά φωνάρα :
«ὅσθην κάμαρά σας μέσα κυρία σας προσμένει ! »
«Λοιπὸν ἀντίο ! εἶπε, μᾶς ἐπίασε τὸ χεῖρ !...
Εἴχουμε καὶ μιά πείνα !... γιὰτ' ἦταν μεσημέρι !... »

Καὶ ἔτσι οἱ Κρασοπίτροποι, ἀλλ' ὄχι καὶ Κρασοπατέρες Πατρινοὶ ἐπανῆλθον εἰς τὰ σπίτια των μὲ τὸν φόβον εἰς τὴν καρδίαν μήπως πάθουν ἀπὸ εὐλογίαν καὶ τὸ παράπονον εἰς τὰ χεῖλη ὅτι κἀν οὔτε ἕνα ὀρεκτικὸν δὲν τοὺς κέρασε τοὺς ῥακομαθημένους ὁ κ. Καλλιγᾶς.

Τί νὰ γίνῃ, κύριε Χαιρέτη, αὐτὰ ἔχει ὁ ὑπουργικὸς κόσμος!

ΣΥΣΤΗΜΑ

ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Ὁ εὐφραδὴς δικηγόρος καὶ πρακτικώτατος ἐν τῷ σκέπτεισθαι κ. **Τυπάλδος** ἀνέπτυξεν ἐν τῷ Νομικῷ Τμηματι τοῦ

Παρασσοῦ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τὰς ἰδέας του περὶ τῶν προϋργιατικῶν ὅσα ἔχει νὰ κάμῃ ἡ Κυβέρνησις προκειμένου περὶ τῶν φυλακῶν.

Ἡ κεντρικὴ ἰδέα του ἐμφανίζεται ἐν τῶν ἐξῆς :

«Τὴν ἀνάγκην, εἶπε, τῆς ἰδρύσεως ἐν Ἑλλάδι **ἐξεταστικῶν φυλακῶν**, μετὰ τὸ σύστημα τοῦ κατ' ἄτομον χωρισμοῦ τῶν ὑποδίκων, παρέστησα πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργεῖον πρὸ δέκα ἐτῶν ὡς Εἰσαγγελεὺς παρὰ ταῖς ἐνταῦθα Ἐφεταῖς. Ἐπαναφέρω σήμερον τὴν συζήτησιν τοῦ αὐτοῦ θέματος, διότι, ὡς φέεται, ἡ Κυβέρνησις ἐπελήφθη τὸ ἔργον τῆς ἀναδιοργανώσεως τῶν φυλακῶν, ἐπὶ τῆς βάσει τῶν θεωριῶν σωφρονιστικοῦ τινος συστήματος, ἐν ἧσιν μοῖρα τασσομένου τοῦ ζητήματος τῶν ἐξεταστικῶν φυλακῶν.

«Φρονῶ ὅτι περὶ τοῦτου πρῶτον ἰφείλει τὸ ὑπουργεῖον νὰ προσηύχῃ, τὴν δὲ οἰκοδομὴν σωφρονιστηρίων κατὰ τὴν θεωρίαν τῆς ἀπομονώσεως, ἢ κατὰ τὸ ἄλλως λεγόμενον σύστημα τῶν κελλίων, ἀναβάλλῃ εἰς μέλλουσαν ἐποχὴν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἤθελον συστήσει εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἰδρῶσιν ἐξεταστικὰς φυλακὰς εἰς τὴν ἑδρὰν ἐκάστου Ἐφετείου καὶ ἐνώπιον ἐκάστου πλημμελειοδικείου, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ ἀπολύτου χωρισμοῦ τῶν ὑποδίκων. Συγχρόνως νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν εἰς ποινικὰς φυλακὰς μετασκευὴν διαφόρων παλαιῶν κτιρίων, τῶν μὲν σῶων ὅποια εἶναι ἐν ταῖς φρουρίαις Ναυπλίας, Ζακύνθου, τοῦ Ἀγ. Γεωργίου ἐν Κεφαλληνίᾳ, τῆς Λευκάδος, τῶν δὲ εἰρηπωμένων ὅποια τὰ ἐν ταῖς φρουρίαις Ἀσσοῦ, Καλκίδος, Πατρῶν, Μονεμβασίας καὶ ἄλλαχού. Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ ἐργασία προβαίνει νὰ χωρῖσῃ τοὺς ὑποδίκους ἀπὸ τῶν καταδίκων, καὶ τοὺς εἰς βαρυτέρας ἀπὸ τῶν εἰς ἐλαφροτέρας ποινὰς καταδικαζομένων, εἰσαγομένους ἀπὸ τοῦδε ἐν ταῖς ποινικαῖς φυλακαῖς τακτικῆς, διδασκαλίας πνευματικῆς, καὶ αἱ ἀπασχολήσεις εἰς τέχνας βιοποριστικὰς κατὰ τοὺς κανονισμοὺς τῶν ἐν Γαλλίᾳ κεντρικῶν φυλακῶν. Τοῦτο εἶναι τὸ σύστημα τῆς βαθμιαίας μεταρρυθμίσεως τῶν φυλακῶν, ἐφ' οὗ καλῶ τὴν προσοχὴν τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ κοινού.»

Μετὰ τὴν σαφῆ ταύτην ὑπόδειξιν τοῦ βαθμιαίου μεταρρυθμιστικοῦ συστήματος, ὃ αὐτὸς προτείνει, προέβη εἰς λεπτομερῆ ἀνάλυσιν τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἰσχυρότων ἀμερικανικῶν συστημάτων, ἧτοι τοῦ τῆς ἀπολύτου ἀπομονώσεως τοῦ καταδίκου καὶ τὸ τῆς καταναγκαστικῆς ἀπὸ κοινού καὶ ἐν πνευματικῇ ἀπομονώσει ἐργασίας τῶν κρατουμένων· κατεδίκασε καὶ αὐτὰ τὰ συστήματα καὶ τὸ ἰρλανδικόν, ὡς ἄγοντα εἰς ἀποκτήνωσιν ψυχῆς καὶ σώματος, συνηθέστερον δὲ καὶ εἰς αὐτοχειρίαν καὶ ὡς ἀδύνατα νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐν Ἑλλάδι.

«Προσδοκᾷται ἄρα, εἶπεν, ἐπιτυχεστέραν παρ' ἡμῖν ἢ ἐφαρμογὴ τοῦ Ὁθωμανικοῦ συστήματος; Φαντασθῆτε ἐγκαθημένους ἐν μιᾷ αἰθούσῃ πενήτην καὶ ἢ καὶ τριάκοντα λωποδύτας, πλαστογράφους, φονεῖς, ληστές, εἰς οὗς ἐπιβάλλεται νὰ ἐργάζωνται χωρὶς νὰ σκιασῶσι τὸ βλέμμα ἀπὸ τὸ ἐργόχειρον αὐτῶν ἐπὶ τέσσαρας συνεχεῖς ὥρας καὶ ἀναμέσον αὐτῶν ἐπιστάτην μὲ τὸ βούνευρον ἀνά χεῖρας καὶ μὲ τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ τιμωρῶσιν διὰ βραδυσμῶν τὸν κατάδικον, ὅστις ἤθελε κάμει τὸ ἐλάχιστον κίνημα, ἀποπτύων ἢ ἀπομυπτόμενος ἢ κινῶν τὸ σῶμα ἢ τὸν δάκτυλον. Ἄρα θὰ εὐρεθῇ παρ' ἡμῖν νομοθέτης χορηγῶν τοιαύτην ἐξουσίαν εἰς τὸν ἐπιστάτην; θὰ εὐρεθῶσι παρ' ἡμῖν πολλοὶ ἀποδεδειγμένοι τὴν θέσιν τοῦ ἐπιστάτου; Ὅθ' ἔγῃ ὁ ἐπιστάτης τὸ θάρος νὰ ὑψώσῃ τὸ βούνευρον ἐπὶ τοῦ ληστοῦ, ἐν μέσῳ τῶν 49 ἢ 29 συντρόφων αὐτοῦ; Ὅθ' ἐπιζήσῃ εἰς τὴν πρώτην ἀ-

νύψωσιν τοῦ βουνεύρου; Ὅθ' ἀ διατηρηθῇ τὸ σωφρονιστήριον, ἂν ὁ κανονισμὸς κατορθώσῃ νὰ ἐπιβληθῇ καὶ μίαν ἡμέραν εἰς τοὺς καταδίκους;»

Ἄλλὰ καὶ οἰκονομικῶς εὐρίσκει ἀνεμάρμοστον παρ' ἡμῖν τὸ σωφρονιστικὸν σύστημα τῆς διὰ κελλίων ἀπομονώσεως, καθόσον ἐπὶ τῆς βάσει πληροφοριῶν τοῦ μηχανικοῦ κ. Κατσαροῦ θὰ χρειασθοῦν, εἶπε, δώδεκα ἑκατομμύρια πρὸς οἰκοδομὴν τοιούτων φυλακῶν διὰ τοὺς τρισεχθίους καταδίκους τοῦ Κράτους.

Διὰ τοῦτο συμπεραίνει μετ' εὐγλωττίας εἰς τὴν παραδοχὴν τοῦ συστήματος αὐτοῦ, ὅπως σωθῶσι τοῦλάχιστον οἱ ὑπόδικοι, ὧν τὰ δύο τρίτα ἀποδεικνύονται πολλάκις ἀθῶοι.

Ἡ κ. Τυπάλδος προέβη διὰ τῆς σοφῆς αὐτοῦ ἀναλύσεως ν' ἀποδείξῃ ὅτι διὰ τῆς ἀναμείξεως τῶν ὑποδίκων μετὰ τῶν καταδίκων γίνεται μία μετάγγις διαφθορᾶς ἀπὸ τῶν φυλακῶν εἰς τὴν κοινωνίαν μὲ ἀριθμητικὰς διαστάσεις σπουδαία.

«Δοιοὶν, κύριοι, εἶπεν ἐν ἐπιλόγῳ ὁ κ. Τυπάλδος, ἀφοσιούμενοι εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀναδιοργανώσεως τῶν ποινικῶν φυλακῶν κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἀπομονώσεως διὰ κελλίων, διώκομεν τὴν χειμαίραν τῆς διορθώσεως τῶν κακούργων καὶ ἀφίνωμεν ἔρμαιον διαφθορᾶς τοὺς ὑποδίκους. Ἐπιχειροῦντες τὴν οἰκοδομὴν σωφρονιστηρίων ἢ σωφρονιστηρίου ἀπαιτοῦντες τὴν δαπάνην 800 χιλιάδων δραχ. κινδυνεύομεν, ἀφοῦ δαπανήσωμεν 300 χιλιάδας δραχμῶν εἰς ἀποζημιώσεις συμβούλων, μηχανικῶν, ἐργοδηγῶν, ἄλλοδαπῶν καὶ ἡμεδαπῶν, ἀγορὰν γηπέδου, προμήθειαν ὑλικῶν, νὰ μείνωμεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἔχοντες τὸ θέαμα τῶν θεμελίων τοῦ νέου θεάτρου, ἢ μόνους τοὺς βόθρους τῶν θεμελίων διὰ νὰ ἀναγινώσκωμεν τὰς ἐκθέσεις τοῦ ἀξιολόγου κ. Βάρα περὶ τοῦ περιεχομένου ἐν αὐτοῖς.

«Δὲν ἔχω ψῆφον πολιτευτοῦ, οὐδὲ φωνὴν ὑπαλλήλου ἢ ἀρχῆς ὡς πολίτης καλῶ τοὺς ἔχοντας ψῆφον ἢ φωνὴν νὰ εἰπωσιν πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ Βασιλέως: Ἐκ τῶν ἐνότων βελτιώσατε τὰς ὑπαρχούσας φυλακὰς διὰ τοὺς καταδίκους, καὶ πρὸς τοῦτο μεταποιήσατε ἄχρηστα ἢ ἐρειπωμένα παλαιὰ κτίρια καὶ εἰσαγάγετε ἐν αὐτοῖς ἀέρα καθαρὸν, τροφὴν, περιβαλθῖν τοῦ σώματος, θεραπείαν τῆς ψυχῆς, ἐργασίαν καὶ θρησκείαν. Ἀφίστατε αὐτοὺς ἀνά δέκα, δώδεκα ἢ καὶ πλείονας εἰς κοινὰ ἐργαστήρια καὶ ὑπνωτήρια. Οὐδέποτε εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐξαλειφεται τὸ αἴσθημα τῆς κοινωνικότητος καὶ ὁ κακούργος ζητεῖ ἕνα φίλον παρηγορίας καὶ ἀγάπης, καὶ ὁ ἔσχατος τῶν κακούργων διατηρεῖ ἐν ἔγχοις αἰδοῦς. Ἐν τῇ ἀπομονώσει ὁ ὅσον δῆποτε ἀθηνῆς αὐτὸς χαλινὸς ἐκλείπει· ἐν τῷ κελλίῳ ὁ κακούργος μεταβάλλεται εἰς ἀσελγῆ πίθηκα ἢ ἄγριον πάνθηρα. Ἐὰν μὴ τοῦτο, διὰ προσποιητῆς ὑπομονῆς καὶ ὑπουλότητος ζητεῖ νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τοῦ σωφρονιστηρίου, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὰς παλαιὰς του ἐξῆς. Ἀφίστατέ τον λοιπὸν ἐργαζόμενον ἐν μικρᾷ τινι ἐλευθερίᾳ καὶ προσπαθήσατε διὰ τῆς γλυκύτητος καὶ διὰ τῆς πνευματικῆς διδασκαλίας νὰ τὸν τὸν καταστήσατε συμπαθῆ ἐν μέσῳ τῆς μικρᾶς κοινωνίας τῶν συνεργῶν του. Διὰ τοιαύτης τῶν φυλακῶν μεταρρυθμίσεως ἐξεπληρώσατε τὸ καθῆκον τῆς πολιτείας πρὸς τὸν κατάδικον. Ἄλλὰ συγχρόνως καὶ πρωτίτως στρέψατε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ὑπόδικον, μεριμνήσατε διὰ νὰ μὴ κάμνῃτε διαφθορεὰ καὶ ἀδιάλλακτον τῆς κοινωνίας ἐχθρὸν τὸν χρηστέον καὶ ἀθῶον ἴσως πολίτην, τὸν ὅποιον ἄτυχεῖς περιστάσεις, παρενοήσεις, ἐνόητε καὶ κουφότης τοῦ ἀνακριτοῦ ἢ τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου ἀπέστειλαν εἰς προσωρι-

ζων εἶνε κάθετος· ἡ δὲ τῆς κινήσεως πρὸς τὰ πρόσω εἶχει τὸν ἄξονα ὀριζοντίως· ἀμφότεραι αἱ μηχαναὶ ἔχουν δύναμιν τεσσάρων ἵππων ὁμοῦ· τὸ σκάφος μετὰ τοῦ ἀεροστάτου συνδέεται διὰ σιδηρῶν βάρδων· τὸ πείραμα ἐπέτυχε, τοῦ καιροῦ ὄντος ὁμοίως εὐδίου.

Πότε θὰ εὐρεθῆ, κ. τριτυπύστατε Τρικουπῆ καὶ κ. ἀνυπόστατε Καλλιγᾶ τὸ πηδάλιον μερικῶν ἀεροστατικῶν ὑπουργικῶν νόων; Καὶ ἂν ποτε εὐρεθῆ, θὰ ἀναβῆτε διὰ νὰ ἰδῆτε ὀλίγον μακρύτερα ἀπὸ τὴν μύτην σας;

Πόλεμος κατὰ τῶν Μυϊῶν! Κάτω αἱ Μυῖαι!

Ὁ ἰατρός Ταῖλον ἐσχάτως ἀνεκάλυψε, ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν μυϊῶν φέρουσιν ἐπὶ τοῦ μυζιτηῆρος των παράσιτα μικρότατα, οὗ τὸ μήκος εἶνε 8 χιλιοστῶν δακτύλου, τὸ δὲ πλάτος ἐν χιλιοστῶν ἀνήκουσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν Νημασοειδῶν ὁ δὲ ἀριθμὸς των εἶνε ἐφ' ἑκάστου μυζιτηῆρος 7—10· αὐτὰ εἶναι ἐκείνα τὰ ὅποια μεταδίδουν διαφόρους νόσους μολυσματικὰς. Ἰσως καὶ τὴν τριγίνωσιν αἱ μυῖαι μεταδίδουσι διὰ τῆς μυζιτηῆρος των· δι' αὐτῶν φθεῖρονται τὰ κρέατα, τὰ ὅποια λέγει ὁ λαὸς ὅτι τὰ ἐφτυσε ἡ μυῖα. Παραλείπομεν πλέον νὰ σᾶς ἀναπτύξωμεν, ὃ στρατιῶται τῶν Χαυτείων, ὅτι τὰ ἔντομα ταῦτα πολλαπλῶς εἶνε ἀσπονοδι ἐχθροὶ μας. Τίνος εἶς ὑμῶν ὁ γλυκὺς ὕπνος δὲν διαταράχθη διὰ τοῦ ἐπανειλημμένου ὄχληρου βόμβου τῆς μυῖας; τίς δὲν ἐρράπισε τὸν ἑαυτὸν του προσπαθῶν νὰ ἐκδιώξῃ ἐπίμονον μυῖαν δεκάκις ἐκδιωκομένην ἐκ τῆς παρειᾶς σας καὶ πάλιν ἐξ' ἐφόδου καταλαμβάνουσαν αὐτήν; τίς δὲν εἶδε τὴν πετώσαν ταύτην γουρούιαν νὰ μεταβαίη ἐκ μιᾶς κομπόστας εἰς τὴν . . . καὶ ἐκ τοῦ . . . εἰς τὴν κομπόσταν; καὶ τίς ἐκ μιᾶς μύζας εἰς ἕνα ὄραϊον χεῖλος νεάνιδος, καὶ ἐκ τοῦ χεῖλους εἰς τὴν μύζαν;

Εἶνε καιρὸς πλέον νὰ προσβῶμεν εἰς ἔργα!

*Αποτελέσματα τῆς ὑπερβολικῆς πνευματικῆς ἐργασίας τῶν παιδῶν

Εἰς ἕν μέγα σχολεῖον ἐν Ἀγγλίᾳ ἔχουν περὶ τοὺς ἑξακοσίους μαθητὰς, παιδία, ὧν τὸ ἥμισυ ἄρρενα, τὸ δὲ ἄλλο θῆλαια· παρατηρήθη, ὅτι τὰ θῆλαια παρέσχον πλειοτέραν ἐργασίαν, πρὸς δὲ ὅτι καὶ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ἦσαν πολὺ πλέον ἀνεπτυγμένα ἢ τὰ ἄρρενα. Οἱ ἐπιθεωρηταὶ τοῦ σχολεῖου ἔχοντες ὀλίγον φιλανθρωπικὰ αἰσθήματα καὶ ὀλίγον νοῦν, ἐνόησαν ἀμέσως, ὅτι ἡ διαφορά αὕτη θὰ προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι τὰ κοράσια εἰργάζοντο μόνον 18 ὥρας τὴν ἐβδομάδα, ἐνῶ τὰ ἄρρενα 36 ὥρας· ἠλάττωσαν τὰς ὥρας τῶν τελευταίων εἰς 18 μόνον ὥρας, καὶ παρατήρησαν μετὰ τινος καιροῦ, ὅτι καὶ οἱ παῖδες ἐφθασαν εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἀναπτύξεως καὶ εὐεξίας εἰς ὃν ἦσαν τὰ κοράσια.

Κύριε ὑπουργέ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Πνευματικῆς Ἐξουσίας, λάβετε, παρακαλῶ, μίαν σημείωσιν τοῦ γεγονότος τούτου.

Θὰ μᾶς υποχρεώσητε μέχρι κακκάλων!

*Αστρονομικά

Ἐν γιγάντιον τηλεσκόπιον τοποθετεῖται προσεχῶς εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Πούλκοβο ἐν Ρωσίᾳ. Τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦτο ἐκτίσθη εἰς τὰ 1839 κατὰ διαταγὴν τοῦ Τσαρῶν Νικολάου, ὅστις διέταξε νὰ ἦνε ὀπλισμένον πάντοτε διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ὑπὸ τοῦ μεγαλειτέρου τηλεσκοπίου

τοῦ κόσμου· καὶ τῶντι μέχρι τοῦδε εἶχε τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Πούλκοβο ἐν ἑκ τῶν μεγαλειτέρων τηλεσκοπίων, ἴσως διὰ νὰ δύνανται νὰ βλέποσιν οἱ Τσάροι τί γίνεται μακρὰν εἰς τὸ ἄχανέ, κρᾶτος των ἢ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς Σιβηρίας ὑπὸ τὴν γῆν πῶς ἐργάζονται καὶ ἀποθνήσκουσιν αἱ κατάδικοι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας. Ἐπειδὴ ὁμοίως ἐσχάτως ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τοὺς φικούς ἔκαμε πολλὰς προόδους καὶ ἐτελειοποιήθησαν τὰ τηλεσκόπια, διὰ τοῦτο, συμφώνως μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Τσαρῶν τοῦ ἰδρυτοῦ τοῦ Ἀστεροσκοπίου, ἡ κυβέρνησις παρήγγειλεν ἐν νέον τηλεσκόπιον, οὗ τὸ μήκος εἶνε 45 ποδῶν, ἡ δὲ διάμετρος τοῦ φανοῦ (ἀλλὰ τοῦ objectif) θὰ ἔχη 32 δακτύλους, θὰ κινηταὶ δὲ ἐπὶ πύργου ἐπὶ σιδηρῶν γραμμῶν, ὡς τὰ τηλεβόλα τῶν θωρακωτῶν· θὰ φέρῃ τὴν σελήνην εἰς 38 λευγῶν ἀπόστασιν!! καὶ ἐπομένως οἱ κάτοικοι τῆς θὰ ἔχουν ἀνάστημα, ὕψους ἑνὸς Καλλιγᾶ· τὸ ὑπογείνιον του δὲν θὰ φαίνεται ὁμοίως πιθανόν οὔτε καὶ ὁ μόνυλός.

Ἐὰν τοιοῦτον τηλεσκόπιον ἀγορασθῇ διὰ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον Ἀθηνῶν, τότε ὁ Ριγόπουλος θὰ ἔχη λόγους νὰ ἦνε στῆς χαραῖς του, διότι παρατηρῶν καλλίτερα τὴν κίνησιν τῶν οὐρανίων σωμάτων, θὰ ῥυθμίζῃ καλλίτερον τὰς ἐπιγεῖους ἀγορεύσεις του.

A.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Παχύμηρος νταρνάνα χρρεῖσι μετὰ λεπτοκαμωμένου κυρίου με ἀναπεπταμένον ντεκολτέ.

Ὁ κύριος θέλει νὰ τῆς κάμη καλιμέντο·

— Ὁραῖο ντεκολτέ, μὰ κατὶ πολὺ τρέμει.

— Τί νὰ εὐ κάμω καῦμενε· εἶμαι κομάτι δειλή!!!

Καὶ πάλιν τὰ παιδιὰ τῶν ὁμογενῶν!

Ὁ μικρὸς Κωστάκης παίρνει ἕνα φράγκο ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ του πάγη νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του.

Μετ' ὀλίγον ἐπανερχεται κτειρισμένος μόνον, χωρὶς νὰ ἔχη κόψει τὰ μαλλιά του.

Ὁ πατὴρ ἐρωτᾷ καὶ ὁ υἱὸς ἀποκρίνεται:

— Γιὰ τὸ χτένισμα ἤθελα μόνον πενήντα λεπτά κ' ἔτσι κέρδισα τ' ἄλλα πενήντα.

Ἡ σκηνὴ ἐν Λαυρίῳ:

Καθ' ἣν ὥραν ὁ φύλαξ τοῦ ἐργοστασίου ἐκοιμάτο, κλέπτει εἰσελθόντες ἀφῆρσαν ὀγκωδέστατον καὶ χρήσιμον ἐργαλεῖον.

Τὸ πρῶτ' ὁ προϊστάμενος ἐπιπλήττει τὸν φύλακα ὡς μὴ ἀγρυπνοῦντα.

Καὶ αὐτός:

— Τί νὰ σοῦ κάμω, ἀφέντη, πρόσεχα νὰ μὴ μοῦ κλέψουν τὰ μικρὰ ἐργαλεῖα· σὰν πῆγαν καὶ μοῦ πήρανε τὸ μεγαλειότερο, τί φταίω;

Μία σκέψις:

— Γυναῖκα χωρὶς ὠμορφιά εἶναι ἄνδρα· με φουστάνια. (Ἱστορικόν.)

1 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 1

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μυστηριώδες κακούργημα

Σήμερα δὲν ὑπάρχουσι πλέον ὡς ἄλλοτε ἐν Γαλλίᾳ μεγάλαι μεγάλαι ἀποστάσεις ἐνεκα τῶν μεγάλωνσιδηροδρομικῶν γραμμῶν καὶ τῶν πολυκρήμων αὐτῶν διακλαδώσεων, αἵτινες δι-αυλακοῦσιν αὐτὴν ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς καὶ ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, διηκολύνθησαν δὲ πᾶσαι αἱ συγκοινωνίαι τῶν πό-λεων, κωμοπόλεων καὶ αὐτῶν ἐπι τῶν ἀπωτάτων κωμῶν. Ἄλλὰ πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ἐν ἐκάστῳ νομῷ πολλὰ χωρία ἀπο-μεμακρυσμένα τῶν πρωτευουσῶν καὶ μηδὲ ὑπηρεσίαν κἂν δη-μοσίῳν ἀμαξῶν ἔχοντα ἦσαν σχεδὸν πάντα ἀπομακρυσμένα. Ἐν τῶν ἀποκλήρων τούτων χωρίων ἦτο καὶ ἡ κόμη Βλαϊνκούρ κειμένη ἐν γραφικωτάτῃ καὶ ἀνωμάλῳ θέσει τοῦ νομοῦ τῶν Βοσγίων, συνορευοῦσῃ τῇ Ἄλσατιᾳ καὶ Λωρραίνῃ.

Τὸ Βλαϊνκούρ, κερκυμμένον ὀπισθεν ἄλλεπαλλήλου σειρᾶς ὄρεων εἶνε καὶ σήμερον ἐπι ἀγνωστος χώρα μεθ' ὅλους τοὺς ὠραίους καὶ χλοανθεῖς γηλόφους, οἵτινες δεσπόζουσι τῶν ὑ-ψηλῶν τῶν ὄρων κορυφῶν, ἐφ' ὧν γιγαντιαίαι ὑψοῦνται ἐλά-ται, καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ πανοράματα τὰ ὅποια βλέπει τις ἀπὸ τὰ ὑψη ἐκεῖνα, μεθ' ὅλον τὸν πεπαλαιωμένον φρουδαλι-κὸν πύργον, μεσαιωνικὸν φρούριον, πλειστάκις ἀναγκάσαν τοὺς Γερμανοὺς νὰ ὑποχωρήσωσι, μεθ' ὅλα τὰ σικερά αὐτοῦ δάση καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ δροσοβόλον κοιλάδα ἣν ἐλικσι-δῶς διαρρέει ὁ ἀγάρρους ποταμὸς Φρού, μεθ' ὅλας τὰς μεγα-λοπρεπεῖς τοποθεσίας καὶ τὰ ἐπιτερεπῆ τοπία, αἵτινα ἀπαντᾶ-τις ἐκεῖ ἐν πάσῃ τῇ βοσγειῷ χώρᾳ. Ἐκεῖ βλέπει τις σπα-κίως διερχόμενον ξένον, οὐδέποτε δὲ ὁ διατρέχων τὰ Βόσγια περιηγητῆς μετ' ῥάβδον ἐν χειρὶ σκέπτεται ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς μεγάλης ὁδοῦ καὶ νὰ μεταβῇ νὰ ἴδῃ τὸν καταρράκτην τοῦ Φρού, ὅστις καίπερ μὴ δυνάμενος νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸν τοῦ Νιαγάρα οὐχ ἦττον ὅμως εἶναι τι λίαν περίεργον.

Ἐν τούτοις ὁ Φρού εἶναι πάντοτε ἐπίροθος ἐν τῇ ὥρᾳ τῶν βροχῶν, κατὰ τὴν τῆξιν τῶν χιόνων καὶ σχεδὸν πάντοτε κατόπιν καταιγίδος· ἀξανάτων αἰφνης τῶν ὑδάτων αὐτοῦ ὑπὸ πασῶν τῶν παράγγων, ἀποθαίνει ὀρηκτικῶς καὶ καταρ-ρέει μυκώμενος· τὰ κίτρινα καὶ ἀφρίζοντα αὐτοῦ ὕδατα ὑπερ-πηδῶντα τὰ προχώματα πλημμυροῦσι πανταχόθεν καὶ αὐ-θιρεῖ πᾶσα ἡ περίχωρος κατακλύζεται.

Κατὰ τὸ 1854 πρῶταν τινὰ τοῦ νοεμβρίου δύο ἄνδρες περιεφέροντο κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἔμπροσθεν τοῦ ταχυ-δρομικοῦ γραφείου τῆς κωμοπόλεως Βαρνεγιόλης· ἡ ἡμέρα μάλιστα ὑπέρωσκεν, ἀλλ' ἤδη ἐφωτίζετο τὸ μέγα τοῦ ταχυ-δρομικοῦ γραφείου παράθυρον, ὠγρωμένον διὰ σιδηρῶν ῥά-βδων, ὁ δὲ ταχυδρόμος μέχρι τῆς ἀφίξεως βεβαίως τοῦ τα-χυδρομείου ἐκ Γεμπερμόντης κατεγίνετο ἐτοιμάζων τὰς διὰ τὸ διαμέρισμα τῆς Βερζεβίλλης ἐπιστολάς, ὅσαι εὐρέθησαν τῇ προτεραίᾳ ἐν τοῖς γραμματοκιβωτίοις κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῶν ἄρσιν.

Ἐσήμηνεν ἡ πέμπτη ὥρα, οἱ δὲ δύο ἄνδρες ἔστησαν ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

— Εἶναι πέντε ὥραι, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος, ὅστις ἐφαίνετο

ὅτι εἶναι κύριος τοῦ ἄλλου, καὶ τὸ ταχυδρομεῖον ὅπου εἶναι θὰ φθάσῃ, ἐὰν καλῶς σ' ἐπληροφόρησαν.

— Μὲ εἶπαν ὅτι φθάνει ἐδῶ πάντοτε εἰς τὰς πέντε, τὸ πολὺ πέντε καὶ εἴκοσι λεπτά.

— Αὐτὴ ἡ διαβολοβροχὴ ἢ ὅποια ἔπεσε τὴν νύκτα μετ' ἀ-μνηεῖ νὰ αἰσθάνομαι διαβουλευμένο κρῦν.

— Τὰ ἰδικά μου τὰ πόδια ἐπάγωσαν.

— Τί καλὰ ποῦ ἀγόρασα αὐτὰ τὰ μάλλινα σάλια διὰ τὸν λαϊμόν μου;

— Ἀφοῦ μάλιστα καὶ συμπληροῦσιν εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν ἐνδυμασίαν μου μετ' ὅποιαν ὁμοιάζομεν ὡς χωρικοὶ τοῦ τόπου ἐδῶ. Καὶ τί μὰς λείπει τάχα; Ἐχομεν μεγάλα ὑπο-δήματα πεταλωτά, βρακιά μετ' ὑψηλὰς περινημίδας κομβω-τὰς μέχρι γονάτων, μαλλίνους ὑπερδύτας καὶ ἐπιγιτώνιον κυ-ανοῦν, ὑποκάμισσα ἀπὸ σπητικὸν ὕφασμα καὶ στακτεροῦς πλατυγύρους πέλους· ὡς καὶ τὰ ῥαβδία μου αὐτὰ ἀπὸ κρηνὰ δὲν ἐλησμονήσας μετ' ὅποια φαινόμεθα ὡς δύο ἵπποκάπηλοι ἐπιστρέφοντες ἀπὸ πανήγυριν.

— Ἐτοῖς χρειάζεται; ποῖς μπορεῖ νὰ μὴ μὰς πάρῃ σὰ δύο χωρικοὺς τῶν Βοσγίων;

— Ἄ! σὰν νὰ μεῦ φαίνεται ὅτι ἀκούω κουδουνάκια καὶ θόρυβον ἀμαξῆς.

— Ἀλήθεια φθάνει τὸ ταχυδρομεῖο μετ' ὀρόνον.

— Ἄχ καὶ νὰ ἔφερνε αὐτοὺς ποῦ περιμένομεν.

— Καὶ διατὶ νὰ μὴ τοὺς φέρῃ τάχα;

— Ξεῦρω κ' ἐγώ; Ἐνδεχόμενον νὰ εὐρέθῃ ἐξαφνα ἀδιά-θετος ἢ ἐγκυος νεαρὰ γυνὴ ἢ καὶ ἡ ταχυδρομικὴ ἀμαξά νὰ μὴ εἶχε πλέον θέσιν δι' αὐτοὺς.

— Μπᾶ! Τώρα οἱ ταξειδιῶται δὲν εἶναι πολλοὶ, καὶ ἐὰν, ὡς σχεδὸν εἶσαι βέβαιος, ἔφθασαν εἰς Γεμπερμόντην ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα ἕως εἰς τὴν μίαν ὥραν, τότε ἐρχονται βεβαίως μετ' αὐτὸ τὸ ταχυδρομεῖον, διότι μόνον μετ' αὐτὸ τὸ μέσον φθάνει τις εἰς Βλαϊνκούρ μετ' ὅλην τὴν ταχυδρομικὴν τῆς Βερζεβίλλης δηλαδὴ ἀμαξῶν, ἢ ὅποια κάθε ἡμέραν πηγαίνει εἰς τὴν Βαρ-νεγιόλην καὶ λαμβάνει τὰ γράμματα.

— Ἄς περιμείνωμεν καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ μάθω ἐὰν ὁ διάβολος εἶναι πάντοτε φίλος μου.

— Δὲν ἔχασές ποτε ἀπὸ τὰ χεῖρα σου μίαν καλὴν ὑπόθεσιν, κύριε, ἀνταπήνητησεν ὁ ἄλλος, ἀλλὰ πάντοτε ἐπιτυγχάνεις; Ἄ! μὰ εἶσαι τρομάρα! Ὅλοι ὅσους ἐξουσιάζεις σὲ ὑποκοῦναι ἀγογγύστας καὶ εἶναι δούλοι τῆς ἰσχυρᾶς σου δυνάμεως.

Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ κυρίου ἀπέλαμψεν ἐξ ὑπερηφανίας.

— Ἐλα, ἐξηκολούθησε τὸν λόγον ὁ ἕτερος ὑπομειδιῶν ὁ διάβολος καὶ ὅλα τὰ διαβολακίᾳ του σὲ ὑπηρετοῦσι μετ' ὅλην εὐχαρίστησιν, ὥστε νὰ ἴναι εἰς τὰς διαταγὰς σου καὶ σήμερον ὅπως πάντοτε.

— Ὅτ' ἰδοῦμε. Τρεῖς μόνον θέσεις ἔχει ἄρ' γε ἡ ταχυ-δρομικὴ ἀμαξά;

— Ὅχι, ἔχει ἀκόμη μίαν ἄλλην πλησίον τοῦ ταχυδρόμου.

— Ἐξαίρετα!

— Ἡ ἀμαξά δὲν εἶναι πολὺ ἀνετος. Εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπον δὲν ὑπάρχει πολυτέλεια διὰ τοὺς ταξειδιώτας καὶ δὲν φροντίζει κανεὶς διὰ τὴν εὐχαρίστησιν των.

— Ἀδιάφορον, τὸ οὐσιώδες εἶναι νὰ δυνθῶμεν νὰ ὀμιλή-σωμεν.

— Τὸ κατ' ἐμὲ θὰ κάμω τὸν ἀμαξηλάτην νὰ λαλήσῃ, καὶ μείνῃ ἥσυχος ὅτι δὲν θὰ ἐννοήσῃ τίποτε.

— Καὶ ὅμως τὸ ταχυδρομεῖον δὲν φθάνει, οὔτε θόρυβον ἀ-μαξῆς ἀκούω πλέον οὔτε τὰ κουδουνάκια.

— Πρὶν νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν πόλιν ἔχει ν' ἀναβῇ ἀνήφορον καὶ τώρα τὰ ἄλογα πηγαίνουν σιγὰ σιγὰ.

Και ὁ Βλαιρὼ ἤρχισε νὰ λύσῃ αὐτάς, ἄς κατεβίθασεν ἐν ὄλκῳ τοῦ ἐμπροσθίου σκαπέσματος τῆς ἀμάξης.

Ἡ νεαρά γυνὴ εὐχαρίστησεν αὐτῇ δι' ἐπιχαρίτου μειδιάματος.

— Εἴσθε ἀγαθώτατος, κύριε, εἶπεν ὁ σύζυγος.

Καὶ προσέθηκε·

— Εἶναι πολὺ εὐφρὺς αὐτὸ τὸ σύστημα τοῦ νὰ κλειώνται αἱ θυρίδες, τὸ ὅποιον ἐγὼ βλέπω πρῶτην φοράν.

— "ὦ! εἶναι ὅλως διόλου πρωτότυπον, εἶπεν ὁ Βλαιρὼ. Τώρα εἴμεθα ἤσυχοι ὅλοι μας, ναί; ἡ δὲ κυρία σας οὔτε ἀπὸ τὸν ἄνεμον οὔτε ἀπὸ τὴν βροχὴν θὰ ὑποφέρῃ πλέον. Παλῆγκαιρος αὐτὸς διὰ ταξεῖδι, κύριε, ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν; πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα, πρέπει νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰς ὑποθέσεις του. . . .

Καὶ ἀφοῦ ἅπαῶς ὁμίλησαν ἔμπορούσαν καὶ νὰ ἐξακοουθήσουν.

— Εἴσθε ἀπ' ἐδῶ ἀπὸ τὸν τόπον μας;

— "Ὀχι, κύριε, δὲν εἶμαι ἀπ' ἐδῶ, οὔτε γνωρίζω διόλου τὴν Λωραίνην, εἶναι πρῶτην φοράν ποῦ ἐρχομαι.

— Ἐρχεσθε ἀπὸ μακρὰν, κύριε;

— Ναί, ἀπὸ πολὺ μακρὰν.

— Ἄλλ' εἴσθε Γάλλος, ναί; Τὸ ἐννοῶ ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν σας.

— Ναί, ἐγεννήθην ἐν Γαλλίᾳ πλησίον τῶν Παρισίων, ἀλλ' ἤμην ἀκόμη πολὺ μικρὸς ὅτε ἀνεχώρησα ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Σπικουάνα εἰς Ἀμερικὴν.

— Ἄ! πόσον θὰ χαίρητε τώρα ποῦ βλέπετε πάλιν τὴν πατρίδα;

— Ναί, εἶναι πράγματι χαρὰ τὸ τοιοῦτον, ἀλλ' ἡ χαρὰ ἡ ἰδική μου εἶναι ἀνακατωμένη μὲ λύπην.

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ, θὰ σὰς πῆρε κανένα συγγενῆ ὁ θάνατος, δὲν εὐρίσκατε φαίνεται ἐν Γαλλίᾳ ὅλους ὅσους ἀφίκατε. Τί τὰ θέλετε; ἔτσι εἶναι αὐτὸς ὁ παλῆγκαιρος, καθένας ἔχει τῆς λύπαις του. Πηγαίνετε πέραν ἀπὸ τὴν Βερζεβίλλην;

— Ὀλίγον μακρύτερα, εἰς Βλαιγκούρ.

— Ποῦ, ποῦ, εἰς Βλαιγκούρ; εἶναι πατρίς μου.

— Ἄ! εἴσθε ἀπὸ τὸ Βλαιγκούρ;

— Ναί, ἐκεῖ ἐγεννήθην. Εἶναι εὐμορφότατον χωριὸν, ἀλλὰ μελαγχολικόν, χωρὶς ζωή, χωρὶς κίνησι.

— Εἶναι ἐκεῖ ἓνας πύργος;

— Ναί, ἓνας παλαιὸς πύργος ἡ καλλίτερα τὰ εἰρήπια τοῦ πύργου. Εἶναι τόσον μακρὰ ἀπ' αὐτοῦ τὸ Βλαιγκούρ, ποῦ ὁ ἀφέντης τοῦ πύργου δὲν πηγαίνει ποτέτου καὶ τὸν ἀφίνει καὶ σωριάζεται.

— Εἶναι λοιπὸν ἀκατοίκητος;

— "Ὀχι ὅλως διόλου· κατοικεῖ ἐντὸς ὁ φύλαξ, ἓνας ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Αὐτὸς γνωρίζει πολλὰ πράγματα, ἀλλ' εἶναι ἓνα εἶδος ἀγοικηθῆτος, δὲν μπορείς νὰ τοῦ βγάλῃς γρῦ ἀπ' τὸ στόμα του.

Ἐκεῖ ὁ ἄγνωστος ἐταράχθη.

— Εἶναι δυνατόν νὰ τὸν ἴδῃ τις;

— Ὄχι, ὄχι καὶ τόσον εὐκόλου. Αὐτὸς εἶναι ἄγριος καὶ σὰ νὰ φοβᾶται τοὺς ἀνθρώπους· κατὰ τὸν φόβον θὰ ἔγεινε σ' τὸν πύργον, τί ὅμως δὲν ξέρω· ὁ κόσμος ὑπέθεσε πολλὰ· ἐδῶ εἰς τὰ χωριά μας οἱ ἄνθρωποι εἶναι περίεργοι, ὁ καθεὶς λέει τὸ δικό του, ἀλλὰ δὲν ἔμαθε κανέναν καὶ τὸ πρᾶγμα ἔμεινε σκοτεινόν, μυστήριον! Ὁ γέρον τὰ γνωρίζει ὅλα, μὰ ποῦ δὲν λέει τίποτε, σὰν ἀρκοῦδα, δὲν μιλάει σὲ κανένα. . . . ἓνα κελὸν ἔχει ποῦ γνωρίζει χάρι· καὶ ἐπειδὴ θυμᾶται ποῦ μὴ φορᾷ τὸν εὐηργέτησά με ἐμέναν μόνον μιλάει ὀλίγον, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι πρὸς χάριν μου θὰ κάμῃ ὅτι ὀρθὰ κοφτὰ ἤθελεν ἀρνηθῆ σὲν ἄλλον.

Ἄλλὰ τί σκοτίζεσθε σεῖς γι' αὐτὰ; σὰς τὰ εἶπα μόνον γιὰ νὰ γίνεταί κουβέντα καὶ νὰ μὴ μᾶς ἀποφαινεταί πολὺ ὁ δρόμος. Εἰς ποῖον πηγαίνετε εἰς τὸ Βλαιγκούρ; Εἰς κανένα πλησίον συγγενῆ σας βέβαια;

— "Ὀχι, ἀπεκρίνατο ὁ ἄγνωστος, οἶονεὶ ἀποσπώμενος ἀπὸ ὄνειρου· δὲν γνωρίζω κανένα ἐν Βλαιγκούρ.

— Καλὰ καλὰ· διὰ κάμμιαν ὑπόθεσιν τότε;

— Ναί, διὰ μίαν ὑπόθεσιν.

Μετὰ βραχείαν σιωπὴν ὁ ἄγνωστος ἐπανελάθεν.

— "ὦ! δὲν ἔχω κανένα λόγον νὰ σὰς τὸ κρύψω μεταβαίω εἰς Βλαιγκούρ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ συλλέξω ἐκεῖ ὀλίγας πληροφορίες.

— Τότε, κύριε, μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος. . . .

— Ἴσως.

— "Ὀχι, θέλετε μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν.

Ἐκεῖ ὁ ἄγνωστος οὐδένα εἶχε λόγον ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῶν ἀγαθῶν προθέσεων τοῦ καλοῦ τούτου χωρικοῦ, ὅστις ἦτο τοσοῦτον φιλόφρον καὶ τοσοῦτον εὐθύς τοὺς τρόπους. Δὲν τὸν συνήτησεν ἄρα γε κατὰ καλὴν συγκυρίαν; καὶ ἔπειτα διατί νὰ τὸν ὑποπτεύσῃ ὡς ἐχθρὸν;

— Πρὸ πάντων ἡ ἐξ ἐτῶν νεαρά τις γυνὴ κατοικοῦσε σ' τὸν πύργον τοῦ Βλαιγκούρ.

— Μάλιστα. Μία πολὺ νέα μόλις εἰκοσὶν ἡ εἰκοσιδύο ἐτῶν, ξένη, Ἑγγλέζα ἢ ἀπ' τὴν Ἀμερικὴν, δὲν γνωρίζω πλέον καὶ ἐγὼ. . . ὥραία; ἄσπρη σὰν τὸ γάλα, μὲ κάτι μάτια μαύρα μεγάλα.

— Ναί, ναί, τὴν εἶδατε;

— Ναί. Μίαν φοράν κατὰ τύχην μίαν ἡμέραν ποῦ εἴμουνα σ' τὸν πύργον, δὲν ἐνθυμούμαι πλέον διατί, τὴν ἀπῆντησα εἰς μίαν δεινροφυτεῖαν καὶ ἀπομακρόνθη γλίσγορα ἄμα μὲ εἶδεν.

— Λοιπὸν, κύριε, τώρα ἐνόησατε βεβαίως ὅτι ἐνεκα τῆς γυναικὸς ταύτης μεταβαίω εἰς Βλαιγκούρ· δὲν εὐρίσκαται ἄρα γε πλέον ἐν τῷ πύργῳ;

— "Ὀχι·

— Γνωρίζει ἄρα γε κανεὶς ποῦ πῆγε, τί ἀπέγεινε;

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτε γιὰ αὐτὴν καὶ κανέναν ἐν Βλαιγκούρ δὲν γνωρίζει περισσώτερα ἀπὸ ἐμέ.

Ἐκεῖ ὁ ἄγνωστος ἐταπεινώσε περιαλγῶς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀφοῦ ἐπὶ στιγμὴν διατέλεσε σιωπικλῶς ἐπανελάθεν:

— Ὁ γέρον φύλαξ τοῦ πύργου γνωρίζει ἴσως.

— Ναί, ἴσως. Ὡς σὰς εἶπον, ὁ γέρον Γραπιέ—αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά του—γνωρίζει πολλὰ πράγματα.

— Ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ εὐρίσκαται ἐν τῷ πύργῳ;

— Εἶναι ἀμυπητός καιρός.

— Εὐρίσκατο ἄρα γε πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς νεαρᾶς γυναικὸς;

— Ναί.

— Λοιπὸν θὰ γνωρίζῃ...

— Φρονῶ ὅτι κατὰ τὴν ξεύρη.

— Προτίτερα ποῦ ἐλέγατε ὅτι κατὰ φανερόν συνέβη ἐν τῷ πύργῳ, ὑπῆντιτεσθὲ τι ἄρα γε ἀφορῶν τὴν νεαρὰν γυναῖκα;

— Ναί.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, εἰπατέ μοι....

— Ἄλλὰ εἶναι φλυαρία.

— Ἀδιάφορον ἐγὼ θέλω νὰ μάθω....

— Νὰ σὰς πῶ ὅτι ξεύρω, κύριε, εἶπεν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀγνώστου, μὰ ὄχι μπροστὰ σ' τὴν κυρία....